

IEMAND

NIEMAND

Erik Wauters

IEMAND
NIEMAND

Erik Wauters

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dit verhaal is enkele jaren oud.
De mensen zijn ondertussen verstandiger geworden.
Nu kan dit niet meer gebeurd... ?

Ik heb het geschreven speciaal voor Nico en Arno en Toon
en Sam en Julie en Bob en Marie en Charlotte en Kato en
Louis en Rik en Jules.

DIES IRAE, DIES ILLA,
CONFUTATIS MALEDICTIS,
VOCA ME CUM BENEDICTIS.

*Dag der toorn, oh die dag,
Wanneer de vervloekten zijn verslagen,
Roep mij dan onder de gezegenden.*

1

De pastoor zegt het!
De imam zegt het!
De rabbi zegt het!

2

Wij hebben het ware geloof!
Wij zijn de uitverkorenen!
Wij moeten sterk zijn in ons geloof!

3

God is de ware God! Het Evangelie is Zijn woord!
Jahwe is de ware God! De Thora is Zijn woord!
Allah is de ware God! De Koran is Zijn woord!

4

Wij moeten strijdbaar zijn!
De anderen zijn slecht.
Wij moeten de heidenen verslaan!

5

Verenigt u! Alleen zijt ge zwak. Bidt samen.
Helpt elkaar om het recht te laten zegevieren.
De anderen zijn slecht!

6

De anderen zijn sterk!
Zij willen ons onderdrukken!
Wapent u! Bevrijdt u!

7

Wij hebben het ware geloof!
De anderen zijn slecht!
Wij moeten onze harten afsluiten voor hen!

8

Ons misprijzen is groot!
Wij doen het goede!
Wij haten de zonde!

9

Wij haten de zondaars!
Wij haten de heidenen!
Wij haten de anderen!

10

Katholieken, protestanten, soennieten, sjiieten, joden,
heidenen, homo's, goddelozen: alle anderen!
Wij zijn de kinderen van het ware geloof!

11

Wij hebben het recht ons te verdedigen!
Dit is een heilige oorlog!
Wij doden de anderen.

12

Blind van woede.
Blind van heilige woede.
Geblinddoekd.

13

Moord!
Zelfmoord!
Heilig!

REQUIESCANT IN PACE. *Dat zij rusten in vrede.*
AMEN.

Voorwoord.

Terroristische acties van Al Qaida zijn vaak (gelijktijdige) (zelfmoord) aanslagen met bommen. Zij vergen niet veel geld maar wel een precieze organisatie.

De lijst is zeer lang. Enkele daarvan:

1993. Bomaanslag World Trade Center. (New York)

1993-95. Aanslagen op toeristen bij Luxor, Egypte.

1998. Amerikaanse ambassades Nairobi en Dar es Salaam.

2001. New York. Nine eleven. Elf september. Vier vliegtuigen worden gekaapt, waarvan twee tegen de World Trade Center torens en een derde tegen het Pentagon aanvliegen.

Bijna 3000 slachtoffers.

2004. Madrid. Donderdag, 11 maart 2004.

Treinstation Atocha.

Ochtend. Spitsuur.

Midden in de massa van tienduizenden mensen die zich naar hun werk spoeden barst de hel los.

Een ontploffing. Nog een. Bommen? BOMMEN!

Tien bommen.

Verstikkende rook. Vuur.

Huilen, roepen, tieren.

Bloed, overal spat bloed.

Tien bommen.

Bijna gelijktijdig, op vier cercanias, forensentreinen.

Er worden 194 mensen gedood. 1400 gewond, velen ernstig.

De vondst van een cassettebandje met Arabische koranverzen, samen met een ontstekingsmechanisme, brengt al Qaida in beeld.

De Spaanse regering ontvangt kort daarop een videocassette waarin al Qaida de verantwoordelijkheid opeist voor de tien bloedbaden.

Vijf islamitische verdachten worden aangehouden.
Men is hen op het spoor gekomen door een gsm, gevonden in een tas met explosieven. De gsm moest werken als ontstekingsmechanisme.
Via de vijf verdachten ontdekt men dat de aanslag internationaal opgezet is. Ook Europees.

(Op 31 oktober 2007 heeft de rechtbank in Madrid vier hoofdverdachten en zestien anderen veroordeeld.)

1.

Peter Lievens had een uurtje gespendeerd in het Museum Voor Schone Kunsten. Hij had er dorst van gekregen en was nu op weg naar de stamkroeg.

Dat uurtje kunst deed hij zo nu en dan eens. Vooral op Rik Wouters en spitsbroeders was hij verkikkerd. De klassiekers en Rubens bewonderde hij wel, maar van die kost was hij de laatste jaren een beetje verzadigd.

Het zonnetje scheen en goedgehumtst huppelde hij de laatste treden af van het trappenbordes. Doordat hij zijn voeten in het oog moest houden, liep hij recht in de actieradius van twee netgeklede heren.

‘Dedju! Ik heb het zitten!’

Gewoonlijk herkende hij die gasten van op twee kilometers afstand. Getuigen van Jehova. Mormonen. Heiligen van de Laatste Dagen. Voor Lievens: Een pot nat.

Gewoonlijk laveerde hij er dan diplomatisch langs, een klein omweggetje voor lief erbij nemend. Niet dat hij die mannen niet kon verdragen, maar als hij ze zag was een beetje huivering niet ver af.

Gewoonlijk. Nu niet dus!

“Meneer, mogen we ons voorstellen. Geluk. Aarde. Hemel. Boek van Mormon.”

Lievens luisterde geamuseerd, niet om wat er gezegd werd, maar de manier waarop.

Niet slecht voor een Amerikaan. Zal ik ze proficiat wensen. Ai! Ze kraken onze mooie woordenschat tot pulp. Nee, tot glasscherven. Jongens!

“Oh! Pardon! Wablijf? Ik heb uw vraag niet begrepen.”
Natuurlijk had hij de vraag niet begrepen. Hij had ze niet gehoord!

“Meneer Lievens, hoe is het mogelijk dat er zoveel armoede is in deze wereld?”

“Ja man! ... Dat ik het niet weet!”

“Alle antwoorden op die vragen zijn te vinden in...”

“Tiens! Zeg eens, waar haalt gij mijn naam?”

“Wij kennen niet alleen uw naam. Wij weten meer. En wij willen u nog beter leren kennen. Wilt gij ons volgen?”

Zeer indrukwekkende houding! Tegenstribbelen niet toegelaten!

“Gij zijt zeker op uw kop gevallen! Saluut!”

Lievens wou al doorstappen maar met mooi gesynchroniseerde pasjes bleven de twee voor zijn neus staan. Hij probeerde het nog eens links. Rechts. Ze dansten voor zijn ogen.

Lievens schoot plots met bruto geweld recht vooruit, tussen het koppel door.

Waarschijnlijk was het niet de bedoeling van de tweeling, maar opleiding en dril deden hun werk.

De twee-eenheid week uit elkaar, greep elk een arm. Lievens liep recht in een bankschroef, de armen op de rug geklemd.

Ze schrokken ervan. Lievens minder dan het koppel. Enkele seconden. Ze lieten hem los.

Lievens trapte het af. Dan keerde hij zich om en keek ze aan.

“Mormon. Mijn oor! Ik heb uw soort al meegemaakt in Amerika. Prutsers, slecht opgevoede jongentjes, ja! Van de AB compagnie!”

“Meneer Lievens, wij willen.”

“Niks willen! We zijn hier in Antwerpen. Spring eens omhoog en blijf daar hangen! Zottekes!”

“Meneer Lievens, sorry, wij willen.”

Maar Lievens was het al afgestapt. Toch keerde hij zich nog eens om naar hen.

“En als ge het niet weet: AB wil zeggen Amerikaanse boeren!”

De twee bleven beduusd achter, in stilte overlegend wat er nu moest gebeuren. Hun planning lag overhoop, op zichzelf niet zo erg, maar ze hadden geen alternatief bij de hand. En in het achterhoofd kriebelde de vraag: Hoe moeten we dat thuis gaan uitleggen, zonder al te grote afgang.

Lievens was van plan een koffie te bestellen. Maar om van de alteratie te bekomen. Hij vond dat een bolleke De Koninck daartoe veel beter was.

En twee bollekes, dat was nog beter!

Eigenlijk ben ik te rap geweest. Ik had moeten wachten tot ik wist wat ze wilden. Maar ja, ik moest ze volgen, dat was de start. Gatver! Als ze zoveel moeite doen. Ik ben er nog niet vanaf! Ze zullen herbeginnen!

Het tweede glas was nog niet halfweg, maar het smaakte niet meer. Hij betaalde en vertrok.

Terug buiten voelde hij zich als opgejaagd wild. Althans, voor een paar minuten. Dan begon dat op zijn zenuwen te werken. Hij werd nijdig op “die paljassen!” Zijn kop was al aan het zoeken. Als hij ze nog eens tegenkwam. Hij zou ze wel eens een lesje leren!

Toen hij aan zijn auto kwam was hij gekalmeerd.

Hij bracht het duidelijk onder woorden.

‘Ze kunnen de pot op!’

Hij had de afstandsbediening al in de hand. Van op een meter of vijf maakte hij het slot los en automatisch stond het alarm af, voor zowat twintig seconden.

“Meneer Lievens!”

“Gatver! Wordt ge het niet beu om achter iemand zijn hielen te lopen? Wat nu weer!”

“Meneer Lievens, we willen u eens spreken.”

“Als ge iets te zeggen hebt, doe maar op, ik ben heel en al oor!”

“Ja, maar niet hier. Wilt ge meegaan naar... Naar een andere plaats?”

“Neen! Hier en nu of niets!”

“We dringen aan!”

Ondertussen waren ze tot op twee passen genaderd.

Lievens voelde enige dreiging en wou zich vliegensvlug in de auto slingeren.

Zij waren sneller.

Ze wilden hem meesleuren. Hier op de parking liep geen volk. De straat met voorbijgangers was op zeker vijftien meter. Lievens hield krampachtig de klink vast, met alle kracht die zijn hand kon opbrengen. Er werd geen woord gezegd, alles verliep in volmaakte stilte. Enkele seconden slechts. Lievens kon het niet meer houden. Onbewust duwde de duim op de knop van de deurslot. Het deurslot sprong los, de deur vloog open en een gehuil van alle duivels in de hel schreeuwde door de stilte.

Niemand kwam af op het sirene geschal, maar velen keken op. De tweeling droop af.

Toen Peter thuis zijn avontuur vertelde voegde hij er grinnikend aan toe ‘met de staart tussen de benen!’

Maar zijn vrouw kon er niet mee lachen!

“Waar is uw verstand gebleven! Ge staat daar te lachen gelijk een... Een... Wat gaat ge doen als ze herbeginnen! En ze zullen herbeginnen! Tot ze hebben wat ze willen hebben!”

“Wees nu eens kalm! Wat kan er gebeuren? Zal ik eens naar de Amerikaanse ambassade bellen om te vragen of ze die mannen kennen? Want Amerikanen zijn het zeker! Ik zal mij meteen sterk tonen en zeggen dat het mensen van de ambassade zijn!

Of niet bellen en gewoon er recht naartoe gaan? Wat is best, denkt ge?”

“Ik betrouw het voor geen haar. Telefooneer maar!”

“OK! Morgen eerste werk! Nu zijn de burelen dicht.”

“Niks van! Nu!”

“Maar Hilde! Iedereen is nu naar huis, om zo rap mogelijk bij het vrouwtje te zijn!”

“Draai niet rond de pot! Telefoneren!”

“Meneer Lievens, wij zouden u graag helpen maar kunnen niet! Alle personen die gij nodig hebt zijn nu afwezig.”

“Goed! Dan zal ik mijn licht eens opsteken bij de politie. Of bij de gazet.”

“Oh! Er komt juist iemand binnen die u misschien kan te woord staan...”

‘Toevallig zeker?’

“Ik schakel u door.”

Lievens deed zijn verhaal.

“Zo zo! En waarom denkt ge dat het mensen van de Amerikaanse ambassade zijn?”

“Ik denk het niet. Ik weet het!”

“Hoe weet ge dat zo zeker?”

“Gij hebt bij de Jezuïeten gestudeerd zeker? Altijd vragen stellen! Als het u interesseert, ik ook!”

“ ... ”

“Komt er nog wat van?”

“Meneer Lievens, ik heb ondertussen uw naam ingevoerd in onze databank. Ik bekijk uw antecedenten en... Het zou misschien niet slecht zijn dat ge eens naar hier komt.”

“Mijn antecedenten!

Dat zal nogal een slag geven! OK! Ik zal u terug oproepen als ik meer weet, eerst mijn vrouw en agenda raadplegen. Met wie spreek ik nu? Naar wie moet ik vragen?”

“Bel naar dit nummer, vraag naar Jerome en ge komt bij mij terecht.”

“Is dat uw naam? Zijt gij ook een van hen?”

“Ik ben verbonden aan de ambassade.”

“Ik breng iemand mee.”

“Liever niet. Het ligt nogal gevoelig.”

“Doe nu eens niet zo geheimzinnig en zeg waarover het gaat. Ik wil me voorbereiden.”

“Niet nodig, enkele zeer eenvoudige vragen. Een los gesprek. Meer is het niet.”

“Zeg! Voor wat flauwekul kom ik niet!”

“Neenee! Geen flauwekul! Het is ernstig.”

“Doe dan uw mond open en zeg waarover het gaat!”

“ ... ”

“Tong kwijt? En nu weet ik het nog niet. Jerome, is dat uw naam?”

“Meneer Lievens, ik verwacht een telefoon van u om dag en uur af te spreken. Goede avond.”

KLIK.

“Boer!”

2.

Een maand later.

Lievens vertikte het om te telefoneren met ‘Jerome’. Hij had geen actie of reactie meer ondervonden uit die hoek. Toch was hij een beetje ongerust.

Hij was gewoon om een of twee keer per maand van Schoten naar de stad te trekken, zomaar... Wat kuieren, naar het museum, een paar galerijen, pintje pakken...

Maar sinds de ontmoeting met de nep-Mormonen was hij nog niet naar Antwerpen geweest. Zelfs zijn vrouw was het opgevallen.

Het was dan ook op aangeven van Hilde dat hij nu toch in de stad verzeild was.

Hij had zijn ‘programma’ zover afgewerkt dat hij nu toe was aan een pint of een bolleke De Koninck. Die zwaarwichtige keuze zou hij op het laatste ogenblik maken.

Of vragen aan Harry, de garçon, wat hij hem zou aanraden. Hij kende hem al zeker twintig jaar, nog van de tijd dat ze

jong en sterk en schoon waren, zoals Harry zei.

“Meneer Lievens!”

Lievens schrok een beetje, voelde zich betrappt, werd nijdig en wou op slag die stem de keel dicht nijpen.

Maar hij bracht het voor elkaar om enkel een diepe zucht te slaken, goed luid!

Traag keerde hij zich naar zijn belagers.

“Kom mee, we gaan een koffie drinken. Ik betaal!”

“Nee, het is beter dat gij met ons mee gaat.”

“Al onder den galge ga ik niet, op uwen hoorn blaas ik niet, moordenaarsraad doe ik niet!”

“ Meneer Lievens ”

“Nooit gehoord van heer Halewijn? Nee, zal wel niet. Nochtans, die had een tweelingbroer. Ja! En dat was een Amerikaan!”

“Meneer Lievens.”

“Kom! En nu niet zeveren! We pakken er een! Drinkt gij voor mijn part een slappe thee! Komaan! In een café zit ge veilig! Daar komen geen controleurs van de CIA. Die mogen daar niet binnen! En ik zal het ook niet verder vertellen.”

Lievens liet de verblufte mannen staan. Hij wist zich beschermd in de menigte voorbijgangers. Zonder omkijken liep hij recht naar Harry en diens nog betere bescherming.

Hij zag een tafeltje vrij in de hoek en ging daar zitten.

“Wat is ‘t? Bang om griep op te lopen?”

“Harry, breng een pint of een bolleke!”

“Met het verkeerde been uit bed gestapt?”

Hij zag een heilige man binnenkomen. Rondkijken. Dralen.

“Broekventen!”

“Waar is uw broer?”

“Buiten, hij wacht mij op.”

“Roep hem binnen. Op uw eentje voor een café staan is zeer verdacht! Haal hem. Of zal ik het doen?”

“Neenee, ik zal het wel doen.”

“Et voila! Is dat nu zo moeilijk? Wat wilt ge weten? Och! Bijna vergeten! Wat wilt ge drinken? Een koffie? Ja? Ik zal hem gaan bestellen aan de toog.”

“Harry, twee maal koffie met een witteke voor die mannen. Niet te gierig zijn, maar ook niet overdreven veel. Ze mogen het niet gewaar worden. Ah ja! En voor mij wordt het een bolleke!” “

“Wel heren, gezondheid! En begin nu maar met uw vragen. Of neen! Zeg eerst eens aan die brave meneer Lievens wie gij zijt. Stel u eens voor! Daarna ben ik helemaal ter uwer beschikking!”

“Wij zijn verbonden aan de Amerikaanse Ambassade in Brussel. Dit is Paul en ik ben Eric.”

“Dat is al heel wat! En wat doet ge daar, welke dienst. Wie geeft u de opdracht om mij te ondervragen.”

“De CIA.”

“Wel wel wel! Ik kan het nog geloven ook! De CIA! Twee eenzame soldaatjes. Ver van huis. Zal ik nu uw papieren vragen? Nee. Laat maar! Ofwel zijn ze echt en dan heb ik niets gewonnen, ofwel zijn ze vervalst en dan blijf ik even slim. Wat wilt ge weten?”

Het ging inderdaad, zoals reeds aangegeven door ‘Jerome’ over ‘antecedenten’ van Lievens.

1. Ruzie met een Jood.
2. Ruzie met twee allochtonen.
3. Verhoord als getuige van een vechtpartij. Een der vechtersbazen, een kennis van Lievens, wordt ‘s anderendaags gevonden, dood gespoten.
4. Verkoop van goederen aan Algerijnen.
5. Meerdere keren contacten met Algerijnen of Turken.
6. Minstens twee reizen naar Turkije.
7. Een of meer reizen naar Egypte.
8. In een hotelbar in Houston spionage voor de KGB.

Zo schreef Lievens de ‘antecedenten’ op een bierkaartje. Op twee bierkaartjes. Bij alle punten gaf hij toelichting en opheldering, tot grote tevredenheid van zijn tafelenoten. Maar hij kon het weer eens niet laten, waar mogelijk, hun zakken te vullen met halve waarheden en geloofwaardige leugens. De KGB story was ver uit het moeilijkste deel. Hij voelde dat er enige twijfels bleven hangen... Drie keer moest hij het onnozel verhaal vertellen. Dat hij tussen twee vluchten in geslapen had in een hotel dicht bij het vliegveld.

“Naam van het hotel?”

“Weet ik niet meer! Holiday Inn?”

“Zeker?”

“Zaag niet! Ik weet het niet meer.”

“En wat is er gebeurd?”

“Niets is er gebeurd! Ik zat met mijn compagnon een biertje te drinken aan de bar. Komt daar een Amerikaan binnen, een van uw kaliber... Begint aan iedereen die het horen wil te vertellen dat hij goed business gedaan had. Hij

kwam naast mij staan en vroeg of ik ook good business gedaan had.

“Nee, vandaag geen business!”

“Ik ben van Galveston! En gij?”

“Van Europe. Antwerp!”

“Antwerp? Nooit van gehoord. Ik ken Europe! Twee jaar soldaat geweest in Germany!”

“In Antwerpen lossen ze de schepen met goederen voor het Amerikaans leger in Wiesbaden.”

“Hoe weet gij dat?”

“Ik werk in de haven van Antwerpen.”

“Are you from KGB?”

“Wat voor een beest is dat? KGB. Oh! Ja! KGB!”

“Ja?”

Het mannetje draaide zich verontwaardigd om en vertrok. Vijf minuten later werd ik omsingeld door vijf of zes politiemannen of weet ik wat in burger. Het scheelde geen haar of ik moest mee om het op hun bureel te gaan uitleggen. Het viel nog mee. Paspoortcontrole. wat vragen beantwoorden. Een paar minuten later was het afgelopen.”

“Meneer Lievens, wilt ge dat eens komen uitleggen op ons bureau?”

“Is het nu gedaan met die prietpraat! Komaan, we drinken er nog een!”

Na de tweede koffie hadden ze limonade gedronken. Een knipoo van Lievens aan Harry volstond om de drankjes ‘op peil’ te brengen.

Maar ondertussen had Lievens ook al wat bollekes binnen. Het werd best gezellig. Peter was Piete geworden. Peter wees hen er op, vol camaraderie, dat er nog een r bij hoorde. Dat was moeilijker. Het werd dan maar Piete rr, in

twee keer uitgesproken.

Het ging van my dear Pieter en my dear Paul en my best friend Eric... Zelfs Harry werd...

“My dear Harry... the same...”

Dear Paul kreeg heimwee. Zijn vrouw was met een andere man op zwier geweest. “Gewoon omdat ik nooit thuis ben. Volgende week vraag ik verlof! Ik wil verlof! Op verlof naar huis! Mijn vrouw...”

Van zuiver medeleven vervuld wou Lievens hem al troosten, maar dat vond dear Eric niet de moeite waard om er veel woorden aan vuil te maken.

“Well Pieter, waar brengt gij uw verlof door?”

“Spanje! In Spanje vindt ge alles! Daar...”

“Spanje! Nothing good! Ik was soldaat in Zaragosa! Niets te beleven!”

Dear Paul begon weer over zijn vrouw, dear Eric wou nog eens het KGB verhaal horen. Maar “Pieter” was het beu en vroeg Harry om af te rekenen.

Nog wat handjes schudden...

Uit het verslag ‘Ondervraging Lievens.’

8. Laatste punt der ondervraging, dit om strategische redenen. Nochtans eerste punt in onze chronologische lijst der antecedenten.

Wij hebben Lievens die gebeurtenis drie keer laten vertellen. Ondertussen dronk hij bier, wat een gunstig effect had op de bereidwilligheid om openhartig te spreken. Hoewel wij dientengevolge geen twijfels hebben over het waarheidsgehalte van wat hij ons vertelde, denken wij toch dat het aangeraden is om het verslag van de tussenkomst in Houston terug op te zoeken. Ofwel bij de plaatselijke politie ofwel de FBI ofwel bij ONZE diensten.

Want de genaamde Lievens doet dit af als een misverstand, dat snel opgeklaard werd door politie of FBI of ONZE diensten.

Nota.

Toe te voegen aan ‘antecedenten’ .

Peter Lievens brengt zijn verlof meestal door in Spanje.

3.

Na enig pramen en een glas wijn was Lievens altijd bereid zijn Spaanse overval-avontuur te vertellen.

“Luister! We waren op verlof in Spanje... Al wat ik nu ga vertellen is de eeuwige waarheid! En als ge toch nog denkt dat ik lieg: Hilde zit hier, ge kunt het haar vragen.

We waren nog er nog geen week. Mama had weer een van die dagen waarop ze vindt dat mijn cultureel peil nodig wat

opgekrikt moet worden.

Daarom: dagje Valencia!

OK. ‘t Was prachtig, ‘t was plezant, goed weer, goed eten... En daarna naar huis.”

“Jamaar, in Valencia, wat hebt ge gezien, waar zijt ge geweest?”

Een vrouwelijke toehoorder.

“Van geen belang! Op terugweg nog een koffie gedronken langs de autopista. Een kwartier, twintig minuten. Meer niet.

We rijden weg. Honderd meter de autostrade op en voila!

We hadden het zitten!

Blub Blub Blubber de Blub!

Platte band!

Ik dacht direct: hoe kan dat nu! Op een betonbaan, splinternieuwe banden.

Opzij en stoppen.

Ik goed nijdig. En ik vond niet direct iets om het op Hilde te steken!

Goed. Bandje wisselen. Ik begin er aan. Hilde helpt mij waar mogelijk. We zijn goed bezig. Aan de band is niets, nada, niks te zien.

Plots staat daar een bleke Algerijn of iemand van die soort. Slaat wartaal uit in het Frans en Spaans, dat we hulp moeten halen in de garage. Ondertussen duwt hij Hilde weg van de auto, ik spring recht maar hij pakt mijn arm en wil mij richting stopplaats sturen. Ik word kwaad, duw hem van mij weg.

Dat gastje brabbelt nog wat en trapt het af, naar...

Pas dan zien we een BMW X5, tien meter verder, chauffeur aan het stuur en op de achterbank nog een man.

Bleekneus stapt in. Auto weg.

“Wat voor een halvegare was dat?”

Ik weer met mijn kop in de grond om de platte band te verhelpen.

Ineens Hilde: “Mijn sacoche! Mijn sacoche! Mijn sacoche is weg!”

“Miljaar! Geef mij de gsm! Rap! Dat ik de politie kan verwittigen!”

“De gsm zit in de sacoche!”

“Doeme!”

Vijftig meter verder zie ik een praatpaal. In spurtje daar naartoe.

Praatpaal defect. Gesaboteerd. Kapot!

Diep ademen. Zeer diep!

De smeerlappen! De bastaards! Alles goed voorbereid!

OK. Niet blijven bleiten!

Ik vertel mijn tegenslag aan Hilde. “Wat nu?”

“Wiel opsteken en wegwezen.”

“Hoe hebben ze dat gedaan? We hebben die gast toch onder ons ogen gehad? Hij heeft geen deur aangeraakt, laat staan opgedaan!”

“Weet ik veel! Misschien is die BMW ons stilletjes genaderd, even vertragen om een kompaan te lossen en dan netjes voor ons geparkeerd. Pas dan stapt er een tweede gast uit. Wij zien niets omdat we met onze neus op dat stomme wiel zitten. Die tweede komt ons wat ambeteren en ondertussen steelt de eerste de sacoche langs de andere kant.”

“Dus uw deuren waren niet op slot! Bij mij was dat niet waar geweest!”

Een mannelijke toehoorder draagt zijn steentje bij.

“Jaja, ik weet het! Maar wie gaat nu denken aan zoiets! Ik toch niet!”

“Ik wel!”

“Kan zijn. Maar ik ben een brave burger en gij...”

Lievens verzwegen angstvallig wat er vijf minuten na de overval gebeurd was.

4.

Vijf minuten na de overval.

Al met al een geluk dat hij hem niet had dood geslagen.

Lievens had hem niet zien komen, verdiept als hij was in zijn werk.

Hij had net, met de hulp van Hilde, het wiel met de kapotte band in de laadruimte van de auto getorst.

Voor de tweede keer, in een tijdsspanne van nog geen vijf minuten, was een vreemdeling genaderd zonder dat ze iets

bemerkt hadden.

Lievens schrok. Maar een seconde later trok hij wit weg rond de neus. Witgloeiend van colère... Razend!

Razend? Hij was zierend!

‘Ha nee! Géén tweede keer!’

De golfclub...

De vreemdeling zei iets, maar Lievens luisterde of hoorde niet.

Met stijve benen liep hij terug naar de achterkant van de wagen. De man volgde, zij het op afstand.

‘Net goed! Een kleine twee meter is al wat ik nodig heb!’

De golfclub lag met het handvat grijpens klaar, wist hij, want hij had hem opzij moeten leggen toen hij begon aan het wisselen van het wiel.

Eén seconde later was het voorbij.

De club grijpen, om zijn as draaien en in een vloeiende swing toeslaan.

Maar hoe snel en onverwacht ook zijn uitval was, de vreemdeling kon, gelukkig, nog een ontwijking inzetten.

Het clubhoofd trof hem net aan de bovenkant van de schouder, week af en schampte dan de slaap.

Als een blok viel de man omver.

Wat nu? Lievens zocht hulp in de ogen van zijn vrouw, maar die stond er maar wat bij, overstuur en zeer ongelukkig.

Het slachtoffer begon te kreunen.

Dat was het sein voor Hilde om paniekerig te krijzen:

“Doe iets, doe iets! Doe toch iets!”

“Rustig, rustig...”

Hij nam haar bij de handen, schudde zachtjes de armen en leidde haar enkele passen tot de zijkant van de auto.

“Het wiel is klaar. We kunnen vertrekken. Ik zal stoppen aan de volgende praatpaal en de hulpdiensten verwittigen dat hier een gekwetste ligt. Zijn auto. Daar moeten we ons niets van aantrekken, die halen ze wel op.”

Hoewel hij zelf stond te trillen op de benen trachtte hij toch haar een beeld van kalmte voor te spiegelen. Het deed hem goed enige afleiding te ondergaan door het simpele werken, bouten aanspannen, het wiel met de kapotte band in de koffer vast zetten.

De golfclub was het laatste wat hij van de grond opraapte. Hij moest wel een huivering onderdrukken.

Uit de ooghoek, onwillig, loerde hij nog eens naar de bewusteloze man.

Stil.

Hij kreunde niet meer.

Paniek!

Lievens knielde bij zijn slachtoffer, voelde de pols. Besepte dat hij zelf te opgewonden was om iets te voelen. Toch wist hij dat de man nog leefde. En hij wou hem helpen. Natuurlijk wou hij helpen, maar hoe?

“Waarschijnlijk het beste is overal afblijven, zeker niet zijn hoofd beroeren.”

Hij krabbelde recht, dwong zachtjes zijn vrouw de auto in en sloot bedachtzaam de deur.

Hij liep de auto rond, passeerde, ongerust spiedend, de onbekende op de grond.

Plots was daar een opstoot van opstandigheid.

‘Ik zou wel eens willen weten wat voor gasten dat zijn!’

Hij knielde, doorzocht de zakken van de onbekende:

Bic. Notaboekje. Netjes gestreken witte zakdoek. Tiens, zijn kleren zijn dik in orde. Ziet er geen schooier uit. Wat

komt die hier dan doen?

Even dacht hij er aan om in het notaboekje te neuzen. Enige ongerustheid begon de kop op te steken.

‘Maken dat ik hier weg ben!’

Hij wou opspringen, maar koppigheid dwong hem verder te zoeken.

Portefeuille. Amaai. Amerikaan!

Geschrokken spong hij nu wel op, maar zag dan de portefeuille nog in zijn hand, knielde weer en borg ze terug in de vestzak.

‘Dat kan toch niet! Die anderen waren Algerijnen of Turken of Arabieren. Wat dan ook.

Maken dat we hier weg zijn! Weg weg weg!’

Hij was maar wat bang dat iemand zou stoppen en informeren wat er gaande was. Hij slingerde zich in de auto, startte, even de baan controleren en trok snel op.

Aan de tweede praatpaal loste hij het hoogst nodige, over een gekwetste, geen woord teveel, zeker geen spoor of verwijzing naar zijn identiteit achterlatend.

Hij voegde zich zo rap mogelijk terug in het verkeer, weg van de praatpaal.

Ook over de voorgeschiedenis had hij geen letter gelost. Hij wist nog niet goed wat gedaan. Natuurlijk zou hij dat moeten aangeven bij de Guardia, natuurlijk moest hij bellen om de gsm te laten blokkeren. Dan was er nog de verzekering. En de identiteitspapieren.

Hoe hadden die mannen dat klaargespeeld?

Dat ze uitgerekend op dat tijdstip op die plaats passeerden. Het gebeurde allemaal zo vlotjes, zo vanzelf.

Ze waren pas de snelweg opgereden. Platte band. Plots die bleke Algerijn. Een BMW X5 met nog twee mannen er in.

‘Mijn sacoche, mijn sacoche is weg!’

En daarna nog die Amerikaan.

“Hoe zou het er mee zijn, met die Amerikaan?”

Hij kon het niet laten. Hij nam de eerstvolgende afrit, kruiste de autostrade en reed in de andere richting terug de snelweg op.

Door de struiken op de middenberm zagen ze de man niet liggen, wel zijn wagen. Er stopte net een andere auto.

Nog voor ze de volgende afrit bereikten kruiste hen een politiewagen met flikkerlicht en loeiende sirene, gevolgd door een ambulance.

Lievens rechtte de rug. Er viel een loodzware last van zijn schouders, niet helemaal, maar toch...

Ze keken elkaar aan, een flauwe glimlach.

Hilde zocht zijn hand, kneep even.

Toen ze de onheilsplaats terug passeerden was de ambulance al vertrokken. De politieauto stond er nog met zwaailicht. Plus een tiental wagens van helpers of nieuwsgierigen. Lievens durfde bijna niet kijken.

Een uurtje later waren ze thuis, terug op hun vakantie-appartementje.

“En toch zou ik wel eens willen weten wat die Amerikaan daar kwam doen? Toch niet stomweg hulp bieden zeker!”

“Peter, dat zullen we nooit weten. Denk liever aan mijn papieren, ik ben alles kwijt. We moeten wel naar de politie! En naar het consulaat. De gsm moet verwittigd worden, afzeggen, stoppen!”

“OK. Maar geen woord, nooit!, over die Amerikaan.”

“Goed goed. Nu eerst naar de Guardia Civil.”